

Undtagelsesstilling i Henseende til Ordens-tildeling“. Jeg tror ikke, at det er rigtigt, som det er blevet sagt flere Gange, og ogsaa i Dag blev sagt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 10de Valgkreds (J. Jensen), at Meddelelse af Udnævnelse til Orden i noget Tilfælde har influeret eller vil influere paa nogen Dommers Afgørelse af nogen Retssag. Ændringsforslaget under Nr. 3 b af to ærede Medlemmer skal jeg meget henstille til det høje Ting at forkaste. — Ændringsforslaget under Nr. 4 er kun en Rettelse, som jeg tiltræder. — Ændringsforslaget under Nr. 5 er et Forslag, der følger som en ganske naturlig Konsekvens af, at man ved 2den Behandling paa andre Steder i Lovforslaget har forandret „Mile“ til „Kilometer“, og da jeg jo paa Forhaand har erklæret, at jeg for mit Vedkommende vilde rette mig efter den Afstemning, der fandt Sted af det høje Ting, skal jeg, om end med et Suk, tiltræde Nr. 5. Nr. 6, foreslaaet af mig, er kun nærmest en Redaktionsændring, Nr. 7 ligeledes.

Jeg kommer saa til Ændringsforslagene under Nr. 8 og Nr. 9 og i Forbindelse dermed de to uden for Erklæringen stillede Ændringsforslag til § 101 og § 105. Disse to sidste Ændringsforslag, der ere stillede af mig og tiltraadte af de ærede Ordførere, ere blevne nødvendiggjorte ved den Forandring i Affattelsen af § 95, som det oprindelige Lovforslag her i Tinget er undergaaet. Oprindeligt bestod nemlig § 95 kun af eet Stykke, og da var det naturligt, at § 101, der blandt andet omtaler Underretssagførernes Virksomhed, ikke henviste til § 95. Ligeledes var det da i sin Orden, at første Linie af § 105, naar den taler om Underretssagførerne, henviste ogsaa til § 95 i Almindelighed. Men efter at der i § 95 er indført et nyt Stykke om Underretssagførere, bliver det efter min Formening nødvendigt, for det første, at § 101 henviser til dette Stykke, fordi ellers vil blive den Modsigelse mellem § 101 og § 95, andet Stykke, at § 101 synes at angive Underretssagførernes hele Virksomhedsomraade, uagtet en væsentlig Del af Underretssagførernes Virksomhedsomraade nu bestemmes ved § 95, andet Stykke, og det bliver ligeledes nødvendigt i § 105, første Linie, efter Tallet „95“ at tilføje Ordene „første Stykke“, fordi det jo netop nu ikke er Meningen, at det, der i § 95, andet Stykke, staa om Underretssagførerne, skal gælde alle Underretssagførere, hvilket vilde være Tilfældet, hvis man i § 105 lod Tallet „95“ staa uden nogen Tilføjeelse.

Det er jo netop Meningen, at det, der staa i § 95, andet Stykke, kun skal gælde de Underretssagførere og andre Sagførere, som virkelig falde ind under den ændrede Bestemmelse, der indføres ved Ændringsforslag Nr. 8, nemlig de Underretssagførere, som fra 1. November 1902 til denne Lovs Ikrafttræden have været i Virksomhed som saadanne. Det er kun disse og ikke andre, som skulle have den Ret, Ændringsforslaget under Nr. 8 hjemler, til at give Møde ved den Landsret, hvorunder de høre. Altsaa, under Ændringsforslag Nr. 8 vil der ikke falde nogen af de Underretssagførere, som have løst Beskikkelse efter 1. November 1902, eller som først efter denne Dag have været i Virksomhed som saadanne. Heller ikke vil derunder falde dem, der i nogen Del af Tidsrummet fra 1. November 1902 til denne Lovs Ikrafttræden have haft deres Beskikkelse deponeret, eller selv om de ikke have haft deres Beskikkelse officielt deponeret, saa dog ikke have benyttet den, enten fordi de have været i andre Stillinger, eller fordi de have drevet deres Sagførervirksomhed paa en saadan Maade, at de i den ikke have udført andet end, hvad de vare berettigede til at udføre ganske uden nogen Beskikkelse, det samme, som enhver var berettiget til at udføre. Man taler saa ofte om Sagførernes Monopol og Eneret, men det maa jo erindres, at denne strækker sig kun til Udførelsen af Retssager, hvorimod Sagførerne paa alle andre Omraader af deres Virksomhed slet ikke have nogen Eneret, men ikke gøre andet, end hvad enhver er berettiget til at gøre. Det, der altsaa sigtes til i Ændringsforslaget under Nr. 8, er Virksomheden som Sagfører, altsaa Virksomheden ved Møde i Retten, hvorved naturligvis ikke blot tænkes paa det Møde i Retten, som Underretssagføreren personlig har udført, men ogsaa det, som han har udført ved sin Fuldmægtig, men derimod ikke paa det Møde i Retten, som Underretssagføreren ikke har udført i en Sag, der er hans egen, men derimod kun som Fuldmægtig for en anden, enten paa en anden Underretssagførers Vegne eller som Fuldmægtig for en Overretssagfører. Der vil naturligvis ved Anvendelsen af Bestemmelserne i Ændringsforslagene under Nr. 8 og 9 kunne opstaa en Række Tvivlspørgsmaal, men det ligger jo igen deri, at det hele Forhold er saa mangfoldigt og kombineret, at det vistnok vilde være maaske umuligt og i alt Fald meget vanskeligt at stille en Lovregel op, om hvilken man kunde være